

er enige om, vi er nødte til: til Dyrtidsforanstaltninger paa det borgerlige Omraade og til militære Forholdsregler: der har jo været Enighed mellem alle Rigsdagens Partier om at gaa til de meget store Militærudgifter, som nu dog efterhaanden kan indskrænkes noget, ja, i den sidste Tid daglig er blevet indskrænket. Men jeg er altsaa bange for, at alle Opfordringer til Sparsommelighed for Tiden vil være frugtesløse, thi den Sparsommelighed, der kan udvises, og som jeg er meget stemt for, vil betyde lidt i Forhold til de overordentlig store Udgifter, som stadig er nødvendige. Jeg vil her tillade mig at minde om, hvad jeg har udtalt i det andet høje Ting, at vi ikke mere kan regne med de Budgetter, vi havde før Verdenskrigen: et Budget paa 120 Mill. Kr. vender aldrig tilbage, i alt Fald ikke før der er kommet en Katastrofe af økonomisk Art over Danmark, som *tvinger* os — og det kan jeg ikke ønske — til en uhyre Sparsommelighed, fordi der er fremkommet en uhyre Afknappning i Statens Indtægter. Sandsynligheden taler for, at vi kommer op paa Budgetter omkring 250 Mill. Kr. Da jeg talte i Folketinget, tænkte jeg mig Muligheden af, at man kunde sige 200 Mill. Kr., men jeg er langsomt kommet bort derfra, og jeg er saamænd ikke vis paa, om ikke den Finansminister, som staar her om et Aar, vil sige, at det bliver 300 Mill. Saaledes er det, og saaledes maa det blive, naar man imødekommer alle Ønsker om højere Løn, Igangsættelse af offentlige Arbejder, Tilskud til det ene og det andet. Hvorledes skulde det dog være anderledes? Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, hvad f. Eks. Løntillæg og Dyrtidstillæg til Tjenestemænd har kostet Staten. Jeg erindrer, at jeg paa et enkelt Punkt havde foreslaaet en vis Begrænsning af denne Udgift, men det var Folketinget, som satte Udgiften op, og derfor skal den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Piper) ikke tale om Sparsommelighed. Naturligvis, jeg vil indrømme, at Pengene blev ikke letsindigt udgivet, det var Folk, der trængte til Pengene, som fik dem, og derfor kan Udgiften forsvares, og derfor kunde jeg gaa med til den, men hvis man vil spare, maa man ikke gaa ud fra det, at Folk trænger til Pengene, saa maa man gaa ud fra, at Staten har absolut ikke Raad til at give dem ud. Den ærede Ordfører for Venstre, som ikke er helt ung, og jeg, som er ældre, kan huske en Tid, da det var Partiet Venstres — ikke det nuværende Parti Venstre — Opgave at holde igen paa Udgifterne, men den Tid tilhører et svundet Aarhundrede, og den synes

ikke at ville vende tilbage i dette. Det er det, jeg har at sige om Sparsommeligheden. Jeg er meget stemt for Sparsommelighed, og det tror jeg, enhver Finansminister vil være, men naar jeg ikke *kan* begrænse Udgiften, er jeg nødt til at skaffe forøgede Indtægter. Dette har da ogsaa været mit Maal i disse Aar, og det er jo lykkedes, forsaavidt som vi har kunnet bestride de store Udgifter, ganske sikkert med Afholdelse af Statslaan, men jeg beklager nu ikke saa stærkt, som andre har gjort det, at Statsgælden er steget saa højt, jeg mener ikke, at den er foruroligende, men naturligvis vil jeg være ivrig for, at den ikke stiger mere.

Jeg har endnu kun nogle ganske faa Bemærkninger at gøre til det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Lange). Det ærede Medlem talte om de forhøjede Afgifter paa Vin og Tobak. Hvad Tobakken angaar, er det en Forringelse af Afgiften, det ærede Medlem vil komme til at stemme for, hvis man vedtager Loven om Tobakskatningen, og den Forhøjelse af Vinafgiften, der foreslaas, er kun ringe. Det ærede Medlem mente, ligesom for Resten ogsaa den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at man med Hensyn til Vinafgiften burde lade Nedsættelsen med 50 pCt. gælde ogsaa for Vine, hvis Pris er fra 2 Kr. til 2 Kr. 50 Øre. Jeg tror nu ikke, at det har noget at betyde, thi der kan vistnok ikke indføres hede Vine under denne Pris, det har det ærede Medlem Ret i, men ganske sikkert almindelig Rødvin. Dernæst tror jeg ikke, at det kan nytte noget at være ivrig for at faa lavere Vinpriser, naar man har en saadan Spirituspris, at en Flaske Akvavit koster 8—10 Kr. Naar den almindelige Befolkning maa give saadan en Pris for Snapsen, tror jeg ikke, at de Folk, som drikker Vin, skal klage over Vinpriserne. Det er atter her Spørgsmaalet om de „snævre Kredse“ og de „vide Kredse“, og jeg tror ikke, at det kan nytte at tale for de snævre Kredses Krav om Billighed, de maa finde sig i at betale, hvad Varen er værd, om jeg saa maa sige. I Almindelighed betaler man jo her i Verden netop for en Ting, hvad den er værd, og her er altsaa Varen i dette Øjeblik den Pris værd. — Det ærede Medlem mente, at det er nogle mærkelige Beskatningsregler, som er foreslaaede, særlig for Tobakkens Vedkommende, idet de fordyrer den billige Vare i en ganske særlig Grad. Ja, hvad disse Regler angaar, er det de sagkyndige indenfor Tobaksbranchen, baade Fabrikanter, handlende og andre,